

7. Я – ОБДАРОВАНА ОСОБИСТІТЬ

ЗРОСТАЄ НАША ГОРДІСТЬ

Я, *Шух Ірина Ігорівна*, учениця 10 класу Чернівецького ліцею № 1 економічного та фізико-математичного профілів Переможця всеукраїнського конкурсного відбору «ICYS–Україна», Бронзова призерка XXII Міжнародної конференції молодих вчених «ICYS–2015», м. Ізмір, Туреччина. Науковий керівник: *Пауль Францевич Пшенічка*, вчитель фізики Чернівецький міський ліцею № 1, м. Чернівці, викладач фізики та астрономії Буковинської МАН України.

Я живу в місті Чернівці з батьками. Оскільки я – меломан, обожнюю музику, особливо класичну та легкий рок. Мої улюблені інструменти – це піаніно та віолончель (нажаль я не вмію грати на віолончелі). Упродовж 10 років займаюсь художньою гімнастикою. Також дуже люблю спорт, 2 роки тому виконала нормативи Кандидата у Майстри спорту України, отримала посвідчення та орден.

Мені це подобається

До кола моїх інтересів також входять футбольні події, великий теніс тощо. Я люблю фотографувати пейзажі, природу, архітектуру, міста, але не людей, деякі мої фотографії були продані, а гроші пішли на допомогу бійцям АТО. Однак фізика є моїм найбільшим захопленням, напевно тому що мені подобається жити в ліцейському колективі, брати участь у олімпіадах з різних навчальних предметів, захистах дослідницьких робіт, знайомитись з новими цікавими людьми, особливо тими, хто має більші досягнення у певній галузі, ніж ти сам, оскільки тоді з'являється мотивація до вдосконалення.

Мої досягнення з фізики, такі:

- III місце на міській олімпіаді 2013 року,
- I місце на міській олімпіаді 2014 року,
- III місце та диплом на обласній олімпіаді,
- I місце на обласному конкурсі-захисті проєктів МАН України тощо.

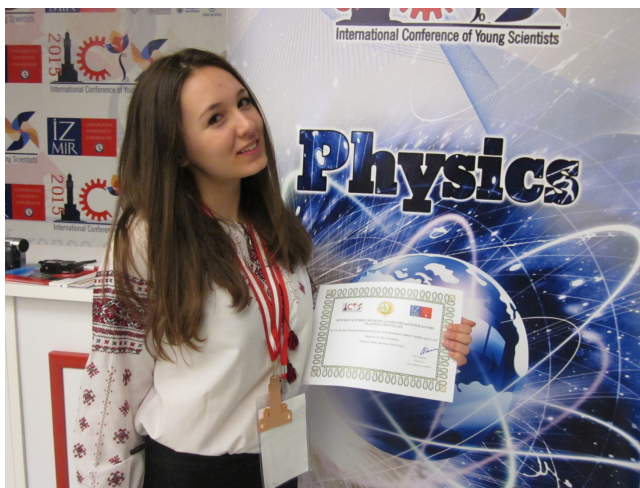
Люблю читати художню літературу. Мій улюблений письменник Еріх Марія Ремарк. Я можу по декілька разів перечитувати його романи. Також люблю творчість таких письменників, як Пауло Коельє, Дж. Селенджер, а серед українських: О. Кобилянську, Лесю Українку, Панаса Мирного та інших. Мені більше до вподоби читати друковані видання, а не книжки в електронному вигляді. Мінус, який завжди постає переді мною – це катастрофічна нестача часу для всього, що до вподоби робити.

Моє бачення майбутнього абстрактне, я планую його часто, а в процесі іноді змінюю. У будь-якому випадку, до якого вищого навчального закладу я не

вступлю на навчання, яку галузь не оберу, стовідсотково буду намагатися бути першою серед однолітків.

Цього року я виборола III місце та бронзову медаль на секції «Фізика» XXII Міжнародної конференції молодих учених «ICYS-2015» за наукову роботу «Вивчення детермінованого хаосу на прикладі еквідистантного маятника».

Моя сім'я мною дуже пишається

Другий день, я бачу перед собою відкритий ноутбук і не знаю, що написати. У мене немає слів. Я їхала на ICYS із певними цілями, а повернулася з багатьма новими. Я на власні побачила, як потрібно презентувати власні наукові доробки. Зрозуміла, що не можна ніколи здаватись і весь час потрібно йти вперед. Переконалася також, що світ ширший ніж уявляла собі, що проблем не існує і що будь-які проблеми, маючи бажання, можна розв'язати. Зрозуміла, що багато речей, про які думала, у природі не існує. Змінила власне бачення про Туреччину та її жителів.

Полинула у чудові краєвиди Туреччини

Так ось, побачивши таке життя, розумних людей, дітей, як сказав мій учитель *Пауль Францевич Пше-нічка*: «... Я перейшла бар'єр». Приїхавши додому я

жодної секунди ще не витратила на дрібниці, весь час намагаюся заповнити корисними справами і відпочиваю також роботою. Мій світогляд змінився. Я хочу відпрацювати так старанно, щоб на наступний рік мати змогу можливість пройти конкурс та поїхати «завойовувати нові вершини науки». *Наталія Іванівна* і *Пауль Францович* – другі батьки для мене, яких люблю усім серцем та поважаю. Мені б дуже хотілось, щоб ті дні ніколи не закінчувались.

Я з Паулем Францовичем. Радіємо за нашу перемогу

Надзвичайно вдячна Каті, Наталі Іванівні, Паулю Францовичу, Василю та Кирилу за те що нас зібрали в Києві, організували тренінги. Те, що дізналась на тренінгах, я досі використовую у повсякденному житті. Вони послушали наші доповіді та допомогли зробити їх кращими, впорядкувати думки, вказали на те, як необхідно діяти, на що потрібно звернути особливу увагу. Це дійсно було дуже корисно.

Також велике дякую Паулю Францовичу за ви-тримку і вкладену у мене працю, *Тіщенко Михайлу Григоровичу*, *Кінашук Наталії Леонідівні* та вчителям англійської мови *Аллі Анатолівні* та *Анжеліці Олексіївні*.

Ми під час тренінгу

Далі хотілося розказати про саму поїздку.

Перший день нашого перебування у Туреччині став періодом адаптації, усвідомлення того, що ми вже зовсім в іншій країні. Роздивлялась кожний куточок, кожну людину, звикали до необхідності говорити англійською. Але на захисті постерів, після знайомства з більшістю учасників, стало комфортно і страх з часом зник.

Обмінюємося враженнями

Другий день був найбільш «страшним», але, разом з тим, «найкайфовішим». Презентація наукових робіт учасниками конференції Міжнародному журі була запланована на 17:00. Я ходила з одного поверху на інший багато разів, повторювала власну презентацію, збивалася навмисно та продовжувала. Шукала учасників конференції з інших країн, з ким можна було б потренуватись. Найбільш приємним було те, що вони слухали мене та давали поради. Після презентації, ще години 3 ходила з мурашками на шкірі, аналізуючи виступ.

Завдяки тому, що Наталія Іванівна слухала нас за день до презентацій, допомагала нам, а Пауль Францович допомагав зрозуміти різні тонкощі моєї наукової роботи, перевіряв моє розуміння англійських термінів, я здобула III місце та бронзову медаль.

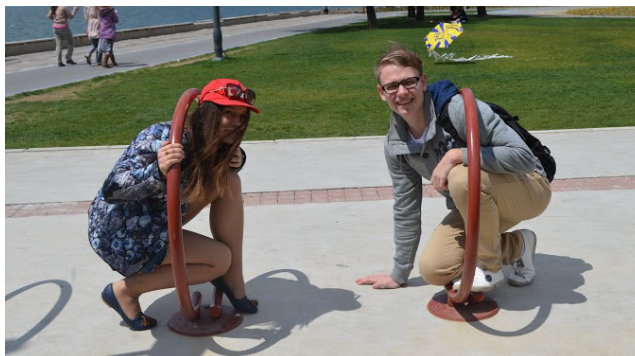
Презентую наукове дослідження

На третій день я здружилась з багатьма учасниками – почались веселі, безтурботні дні, але з тривогою в серці: «Яке ж місце, і чи є воно у мене???».

У роздумах щодо результатів власного дослідження

Учасники, які були зі мною, створили ще одне малесеньке нове життя. Веселі конкурси, танці, пісні, обмін інформацією, подарунками, безперервне спілкування англійською мовою, ігри, розповіді, допомога у домашніх роботах – усе це було неймовірним.

Цікавинки

Похід до Ізмірського коледжу був найвеселішою подією. Особливо вразило те, як танцювали маленькі дітки, але і сам вигляд коледжу надихнув мене до величезної праці вдома. Я б дуже хотіла навчатись у таких чудових закладах.

В Ізмірському коледжі

Згадую також церемонію закриття, її я не забуду ніколи. Безмежна та безперервна тривога та й не тільки. А коли виголосили моє ім'я... повірила лише тоді, як на моїй шиї опинилась бронзова медаль. Мене переповнювало щастя. Коли я прощалась з учасниками конкурсу з інших країн та нашим гідом, ми всі плакали. Хотілося їх всіх обійняти і не відпускати.

Коли я повернулась в Україну і увімкнула телефон, у мене були 7 нових повідомлень від дітей різних країн. Я спілкуюсь з ними досі. Деякі приїдуть до мене влітку. Вони стали частиною мого життя. Я впевнена, що всі, хто брали участь у ICYS, відчули внутрішні зміни, будуть успішними та порядними людьми у майбутньому.

У своїй розповіді я пропустила багато яскравих моментів, серед яких відвідування ресторану на другий день, готель «Хілтон», стародавній театр тощо лише тому, що описувати емоції та події надзвичайно довго, а мені необхідно працювати над новою науковою роботою.

Дякую, всім хто організував і взяв участь у цьому проекті, за чудову організацію, підтримку та все-все-все! Пам'ятаю кожного і цілую!

Інститут обдарованої дитини НАПН України висловлює глибоку шану та щирю вдячність батькам Ірини – Ігорю Володимировичу та Світлані Романівні Шух, педагогічному колективу Чернівецького міського ліцею № 1 міста Чернівці, особисто директору ліцею Наталії Леонідівні Кінащук за плекання та підтримку обдарованих дітей – майбутнього нашої України.

Фото на пам'ять